

Fisker: Det ærede Medlem Hr. Pinholt, der udtalte sig om Realkrediten, bemærkede derunder, at den Politik, man førte fra Socialdemokratiets Side, mulig kunde have skadelig Indflydelse paa dette vigtige Omraade. Det ærede Medlem nævnte specielt to Ting: den Jordpolitik, mit Parti fører, og Ejendomsskatternes Omlægning. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret i denne Opfattelse. Hvad Jordpolitikken angaar, gælder det jo, at vi saa ofte og i saa mange Aar har kendt til det, at det offentlige foranstaltede Tvangsafstaaelser af større eller mindre Dele af Ejendomme, og hvor det har fundet Sted, har der samtidig fundet en automatisk Nedsækering Sted af Laanesummen, saaledes at Pantet derefter var fuldkommen lige saa sikkert, som det var tidligere. Hvis det var rigtigt, at man havde nedsat Panteværdien, men ikke samtidig nedskaaret Laanesummen, saa er vi enige, men det har ikke været Tilfældet.

Med Hensyn til Omlægningen af Ejendomsskatterne vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at i Forvejen omfatter Pantet jo saavel Bygningerne som Jorden, og derfor kan der ikke være Tale om nogen nævneværdig Indflydelse paa Spørgsmaalet om Pantets Sikkerhed, fordi man flytter en Del af Skattebyrden fra den ene Part til den anden. Jeg maa derfor fastholde, at de Betragtninger, det ærede Medlem her har fremsat, ikke har noget Holdepunkt i de virkelige Forhold.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) har Ordet for en kort Bemærkning.

Larsen (Bjerre): Det ærede Medlem Hr. Pinholt viste mig den Venlighed at oplæse et Citat af en Kronik, jeg har skrevet i „Social-Demokraten“, og søgte at bringe det, der stod skrevet der, i Modsætning til det, som Finansministeren havde foretaget sig med Hensyn til Rentenedsættelse. Det, jeg har peget paa i denne Kronik, er netop, hvad der ligger og gærer i Sindene ude omkring: at hvis der blev sat ind overfor Privatkapitalen og i denne Forbindelse navnlig overfor Banker og Sparekasser, hvor jeg tror, der kan foretages en Rentenedsættelse, uden at der sker synderligt derved, saa vilde det betyde ikke saa lidt. Og naar der samtidig stod nævnt noget om, hvor meget en Rentenedsættelse vilde betyde for de faste Prioriteter, er dermed ikke fastlagt noget fra min Side om, at man kunde foretage en saadan. Jeg finder Anledning til at fremkomme med denne Meddelelse her.

Pinholt: Det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen fremkom med en Udtalelse om, at de ledende Mænd i Landboforeningerne var i fuldkommen Vilderede, var ude i det vildeste vilde med Hensyn til, hvad der skulde gøres. (A. C. D. Petersen: Det har jeg ikke sagt). Det vil Fortrykket vise. Men naar en Mand udtaler sig med en saadan Suffisance om de Mænd, hvem Landboerne har betroet Ledelsen, maa han i hvert Fald sidde inde med en nogenlunde ordentlig Antydning af, hvad der skal gøres; ellers forekommer det mig ikke, det ærede Medlem kan være berettiget til at fremkomme med en Udtalelse som denne, at de ledende er ude i det vildeste vilde. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem i den Henseende mener. Vore Produktionsforhold har aldrig været bedre end i Øjeblikket, og vor Afsætning gaar ogsaa absolut; Markedet kan tage det, vi producerer. Der er et andet Forhold — men det skal jeg ikke komme ind paa her —, og det er den Forskel, der er paa de forskellige Prislæg her i Landet; det er en Sag for sig. Men naar det ærede Medlem siger, at disse Mennesker er fuldkommen ude i det vilde og det blaa, saa haaber jeg, han vil komme herop og forklare os, hvad det er, der skal gøres.

Jeg vil dernæst gerne gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Holdgaard. Han er jo ikke af de Medlemmer, der har Ord for at være de mest loyale, og det har han heller ikke været ved denne Lejlighed, for han har ikke set, at jeg noget Sted har sagt, at jeg har fremtvunget dette Lovforslag. Det sagde jeg heller ikke i de Ord, jeg fremkom med her. Men jeg har, naar man nu fra Socialdemokratiets og ogsaa fra radikal Side vil skrive og sige, at nu kunde man se, Finansministeren var kommet med dette, som man maatte takke ham meget for, og som ikke har været fremme før, peget paa, at jeg har rejst Spørgsmaalet i et Samraad i Finansudvalget i Fjor Foraar, og jeg har rejst det her i Tinget i Efteraaret.

Den Gang mærkede jeg ikke til, at det ærede Medlem støttede mig, ikke med et Ord; i Finansudvalget mærkede jeg heller ikke til det. Og den højtærede Minister var ikke meget velvillig. Jeg skal oplæse, hvad Finansministeren svarede; af de Ord kunde man absolut ikke faa det Indtryk, at han var velvillig stemt for Tanken. Det var derfor, jeg sagde, at det aabenbart var gaaget ham ligesom Jeppe: at han havde haft en Kamp i sig selv, og til sidst havde saa Frygten for Vælgerne sejret. Finansministeren siger nemlig til mig i Efteraaret — det staar Sp. 1260:

„Jeg kan gentage her, at hvis Staten